

Fatimino Potomstvo

„Ljudi misle da rađaju potomstvo ali djeca svjetlosnih
Ljudi biraju roditelje!“

Fatima iz Čuprijske mahale je šetala sa malenom kćerkom, približavajući se kamenom mostu. Most su zvali „Inat - ćuprijom“ a vremenom se kako to često biva isplela legenda, kako o samoj gradnji tako i progonu (Izvan Stoca) i samog graditelja zbog namjerno počinjene greške. Mnogi su bili čvrsto uvjereni u istinitost same priče koja je već tada a pogotovo sada posve neprovjerljiva ali ljudi vole mistificirati stvari i događaje postajući i sami na taj način dio veće cjeline što optrajava i odolijeva vremenu. Djevojčica je gledala u obližnje zelenilo i rukom doticala velike cvjetove maslačaka odakle se pružao pogled na plave daljine, niz Bregavu.

Šejh Mustafa Žujo je izlazio iz kuće nadomak mosta. U daljini je bjesnio rat i oba Fatimina sina bijahu vojnici i učesnici u sukobu. Prisilno ili dobrovoljno, ne pamti se a nije ni važno jer i oni prisiljeni ostaju dobrovoljno kada ih svlada navika i želja za slavom kao što i dobrovoljci nose teret neželjenih i nasilno mobilisanih. Nakon što se mimoiđoše, hodža Mujo se okrenu prema Fatimi i reče joj: „Dobro čuvaj ovu malu, ona dvojica leže pod Topolom.“ Rekao je Fatimi da su joj oba sina poginula u ratu. Front je bio stotinama kilometara daleko a moderna sredstava komunikacije nisu postojala.

Ali šejh Žujo je vidio i čuo ono što drugi ne vide i ne znaju.

Fatima je začuđeno stala čisto ne vjerujući svojim ušima. Jer u loše vijesti sumnjamo jer želimo sumnjati dok ono što mislimo da je dobro obraduje samo po sebi. Fatima noćima nije mogla spavati a sa fronta nisu dolazile nikakve vijesti. Sanjala bi često pogibiju svoje djece izjutra tek nemoćno odmahujući rukom da je sve to ipak samo san. Ali i snova ima istinitih dobro je to znala. Na kraju se rat završio a preživjela vojska se vratila u Stolac. Brkati oficir tek obori pogled i nevoljko joj reče kako su obojica sinova poginula te da su sahranjeni pod jednom Topolom. Dakle, šejh Mustafa je bio u pravu.

„Istina je gorka“ - priopćava sveta predaja. Možda je zato bolje ponekad pripremiti čovjeka za neizbježnu gorčinu, da se misli priviknu za nadolazeću tugu kako osjećaji ne bi potopili dušu kada se desi ono što se desiti mora. A bol odvajanja i težinu gubitaka na ovom svijetu iskušavamo svi, htjeli ili ne htjeli.

Fatima bijaše u velikoj tuzi. Jer je rečeno da je najteže ukopavati vlastito dijete. Kada dijete ukopava roditelja nekako nam se čini i prirodnim i logičnim iako ljudska smrt nije prirodna već rezultat Božije volje a često nije ni logično jer umiru i djeca dok se bolestan starac oporavi i nastavi živjeti. Imam Ali a.s. je rekao: „Sudbina ima prevlast nad zaključivanjem po sličnosti tako da je snovanje kvasac nevolje.“ A na drugom mjestu: „Sve je podređeno sudbini, tako da je u snovanju propast.“

Čovjek okolo luta, snuje i sakuplja kao da će vječno živjeti a sudbina ruši i uništava i tako je od vjkada. Ali svako se iznova podiže i ponovo snuje i gradi i dobro je što je tako, jer inače ovaj svijet ne bi napredovao. Da nema zaborava svijet bi stao u svojoj smetnji a to je nemoguće, vrtnja je ono što nas podiže i spašava od potpune nemoći.

Fatima je izgubila dva sina a život se neumoljivo nastavio kako to uvijek biva.

I Šejh Mustafa Žujo je preselio na Ahiret (1900-te godine) ali su priče, bar neke o njegovom životu ostale, ponešto je i zapisano. Islamsko učenje nam priopćava: "Kad god zamre sjećanje na jednog EVLIJU (bogougodnika) Allah da nekog da to sjećanje oživi."

I Muhamedu a.s. su umirali sinovi a njegovo potomstvo se nastavilo preko njegove kćeri, Fatime a.s. Čak šta više, Poslanik a.s. je rekao: "Bog je djecu svih Božijih poslanika plasirao u njihove kičme, dok je moju djecu plasirao u Alijevu kičmu."

Svjetlosno potomstvo predstavlja 12 Svetih Imama a.s. Četrnaestero Bezgriješnih (Muhamed a.s., Fatima a.s., i 12 Svetih Imama a.s. je stvoreno prije bilo čega. Muhamed a.s. je rekao: "Prvo što je Bog stvorio bila je moja svjetlost." Iz te svjetlosti je nastalo još 13 prečistih svjetala i Ehli – Bejt je bio superioran nad svim ostalim stvorenjima još prije rođenja na ovom svijetu a prije stvaranja svijetova oni su prebivali u zelenoj sjeni (Božijeg Prijestolja). Kćerka Božijeg Poslanika, Fatima a.s. bijaše u velikoj tuzi nakon smrti svog voljenog oca.

Nasljedstvo Kuće Čiste bijaše oteto, njihovo Pravo pogaženo a članovi Kuće zanemareni i zaboravljeni. Naravno, ovo se odnosi ovo ovozemni, izvanjski život dok je njihova iznutarnja čistota (Bezgrješnost) optrajavala i zemlja nikada nije bila (a nije ni sada) bez prisustva savršenog Imama. On sada živi u dobu velike skrivenosti. Hazreti Fatima je nakon oduzimanja Prava Kuće Čiste svakodnevno plakala, za plač se i činilo i znalo a znalo se i zašto plače, no nekadašnji ashabi Božijeg Poslanika a.s. su govorili da se više ništa ne može promijeniti. Komšije se govorile Imamu Aliju a.s.: "O, Ali mi ne možemo slušati Fatimu da ovako stalno plače", te joj ke on izgadio kuću za plakanje u kojoj je provodila dane.

Dženazi kćerke Božijeg Poslanika a.s. je prisustvovalo devet osoba, najuža porodica a ona je tražila da bude noću sahranjena i to TAJNO kako tzv. uglednici ne bi došli na njenu sahranu. Od ashaba su bili prisutni: Salman, Mikad, Ammar i Ebu Zer.

Imam Ali a.s. je također nakon smrt pokopan tajno i noću i za njegov mezar se nije znalo sve do vremena Šestog Imama Sadika a.s. koji je obznanio lokaciju (na teritoriji današnjeg grada Nedžefa). Tu je, u blizini Alijevog groba ukopan i Božiji Poslanik Salih a.s..

Svi Sveti Imami a.s. su ubijeni ili otrovani. Otišli su sa ovoga svijeta kao šehidi i kult mučeništva u Islamu je od njihovog sjemena i svjetlosnog potomstva a ono je jače od fizičkog srodstva.

U tom smislu je Isa a.s. rekao: "Duhovno srodstvo je važnije od krvnog jer vidite da rođaci rade jedni durgima isto što i ostali ljudi."

Šejh Mustafa Žujo je rekao: "Šehidi okružuju Stolac i sve dok u narodu bude na to postojalo sjećanje nikakvo zlo u gradu se neće desiti."

I dosita je tako. Iz pravca Ljbinja, sa desne strane nedaleko od Bitunje postoji šehidski ili Šarčev harem. Prema predaji svatovi su vodili djevojku za nekog mladića iz porodice Šarac u Stolac te su tu presretnuti i pobijeni. Sa lijeve strane su pokopani branitelji Stoca koji su tu izginuli kada je Vojska Austro-Ugarske monarhije ulazila u Stolac.

Iz pravca Radimlje je postojalo nekoliko šehidskih nišana a djeca su polovinom prošlog vijeka od kamenih ostataka napravila golove da bi u kasnijem periodu izgubio svaki trag. Od Stoca prema Berkovićima postojali su Šehidski nišani koji su kasnije polomljeni. U zadnjem ratu je bilo nekoliko pogibija od granata ali poniženja (klanje, masovno sliovanje) nije bilo. Stolac je ostao zaštićen. Nadamo se da će tako biti i u buduću ako zlo provali iz ljudskih duša a ono je u njima neiskorejnivo. Zlo možemo pobijediti jedino u sebi. U tom smislu je Imam Ali a.s. rekao: "Istrgni zlo iz grudi tuđih istrgnućem zla iz grudi svojih." Na ovo je smjerao i Isa a.s. kad je rekao: "Ko te udari po desnom obrazu okreni mu i lijevi." Ne radi se o bukvalnom

prihvatanju zla jer je jasno da je odupiranje nasilju dozvoljeno već je riječ o tome da je zlo neodklonjivo iz postojanja upravo zato jer i postoji u nama.
I sve dok bude ljudi bit će i nepoznato sahranjenih.
Pod topolom.

<https://jasminko.github.io/>

(Slika - Nišan Šejha Mustafe Žuje)